

Р І Ш Е Н Н Я

І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

1 грудня 2010 року   Залізничний районний суд міста Львова

в складі:

головуючого-судді   Ліуша А.І.

при секретарі   Здинянчину В.Т.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду у місті Львові справу за позовом ОСОБА_1 до Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова про визнання дій неправомірними та відшкодування моральної шкоди,-

В С Т А Н О В И В :

позивач звернувся до суду з позовом про визнання дій неправомірними та відшкодування моральної шкоди покликаючись на те, що 25 грудня 2005 р. о 17.50 год. він потрапив у дорожньо-транспортну пригоду у м. Львові на вул. Городоцькій 226, внаслідок чого його було доставлено бригадою швидкої медичної допомоги у міський травматологічний пункт №1, черговий лікар почав його розпитувати, що його турбує і де болить. Однак, він попросив дати заспокійливі ліки, так як під час дорожньо-транспортної пригоди отримав великий шок, внаслідок чого з'явилося серцебиття, збільшилась частота пульсу, пальці рук тремтіли, його знобило. Лікар пояснив, що у них відсутні ліки. Після чого, лікар поверхнево оглянув ногу і сказав, що потрібно піти купити в аптеці мазі і бинт. Крім цього, його повідомили, що необхідно здати кров на етанол. Він пояснив, що по сечі можна визначити етанол, однак його заперечення не були прийняті до уваги, і його змусили здати кров на етанол та він заплатив за одноразовий шприц. Одже, доставлений у травматологічному пункті №1 йому не було надано необхідної кваліфікованої медичної допомоги, а саме: не було надано йому необхідних ліків для заспокоєння і виведення із шокового стану; черговим лікарем не було проведено детального обстеження. Перебуваючи у шоковому стані він не відчував болі, внаслідок чого на наступний день він вимушений був звернутись у поліклініку, так як почав відчувати біль і його було госпіталізовано у лікарню, де він пробув 30 днів; його було змушено здати кров, без його на це згоди. 27 грудня 2005 року він звернувся до чергового лікаря про надання йому інформації про встановлений діагноз і результати аналізу крові на етанол. Однак йому було відмовлено і повідомлено, що ці відомості можуть одержати тільки відповідні державні органи. В листопаді 2006 року йому стало відомо, що Комунальна п'ята міська клінічна поліклініка міста Львова, без його згоди, надала у листі № 330 від 19 жовтня 2006 року конфіденційну інформацію – діагноз хвороби, методи обстеження і аналіз крові зроблені 25 грудня 2005 року у травматологічному пункті №1, приватному підприємцю ОСОБА_3 Таким чином, Комунальна п'ята міська клінічна поліклініка міста Львова вчинила протиправні дії проти нього всупереч ст. 32 Конституції України, ст.ст. 284, 286 ЦК України, ст.ст. 6, 40 Закону України «Основ законодавства України про охорону здоров'я» і ст. 8 Європейської конвенції з прав людини. В зв'язку з розповсюдженням конфіденційної інформації – діагноз, проведених обстежень, отриманих аналізів стану його здоров'я невизначеному колу осіб, він втратив довіру до корпусу лікарів і служби здоров'я в цілому. З часу, з якого йому стало відомо про факт протиправних дій зі сторони Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова і по сьогоднішній день, він стримується від повідомлення інформації особистого та інтимного характеру, необхідної для повного лікування і не звертається за такою допомогою в медичні лікувальні заклади ставлячи під загрозу своє власне здоров'я. А саме, більше двох років він терпить фізичний біль, являється інвалідом другої групи, не отримує необхідного повноцінного лікування у медичних закладах стаціонарного типу для нормального функціонування вкрай важливих органів тіла. У зв'язку з цим, фізичні болі викликають у нього глибокі душевні страждання. З ним проживає його мати похилого віку, яка потребує стороннього догляду і приймає необхідні ліки, однак через фізичний біль і душевні страждання він неповноцінно надає їй необхідну допомогу. Крім цього, глибина фізичних та душевних страждань була проявлена і у наступному: під дією стресорних психотравмуючих переживань у нього погіршилось самопочуття, поведінка і емоції. В результаті чого з'явився пригнічений настрій, порушення сну, низька працездатність, неспокій, страх, нав'язливий стан, туга. Він змінив свій звичний спосіб життя, режим праці і відпочинку, взаємовідносини зі своїм мікро і макросоціальним середовищем. У нього з'явилась головна біль, підвищена подразливість і збудження, швидка втома, стійке безсоння, відсутність фізичної і душевної енергії. Внаслідок протиправних дій сформувалось почуття власної неповноцінності. Він у відчаї від протиправних дій медиків і втручання у його приватне життя. Відносини з оточуючими стали складними і погіршились. Просить стягнути з відповідача 180000,00 грн. моральної шкоди та судові витрати.

Позивач, в судовому засіданні, доповнив позовні вимоги та пояснив, що правових підстав для взяття у нього крові на етанол без його згоди, всупереч його волі у медичних працівників не було з наступних підстав: він є інвалідом другої групи і належить до категорії непрацездатного населення, що зазначено в журналі реєстрації травмованих хворих. Направлення його для огляду на стан сп'яніння в заклади охорони здоров'я працівниками органів внутрішніх справ після дорожньо-транспортної пригоди 25 грудня 2005 року не здійснювалось. Медичні працівники не надали йому відповідної інформації про ризик для його життя та здоров'я під час взяття крові на етанол. Таким чином, під час медичного втручання у його організм – взяття крові на етанол, виникла загроза його життю і здоров'ю, а саме: можливість потрапляння у його організм збудників інфекційних захворювань і повітря у кровоносну систему, що могло спричинити летальний наслідок. Внаслідок цього, він пережив великий стрес і довгий час жив зі страхом із-за невідомості про стан свого здоров'я. Крім цього, йому не було надано відповідної медичної допомоги і не скеровано на медичне обстеження у спеціалізований медичний заклад для подальшого лікування. 27 грудня 2005 року черговий лікар ОСОБА_4 надав довідку про стан його здоров'я: факт звернення за медичною допомогою, діагноз, а також відомості одержані при обстеженні. Дана довідка ні яким чином не була зареєстрована у журналі по виданні таких довідок і на чий запит вона надана. Дана довідка засвідчує, про те що в момент її видачі, а саме 27 грудня 2005 року, у журналі реєстрації травмованих хворих за № 1084 не було вказано будь-якої рекомендації і скерування на подальше лікування (консультацію). Просить визнати неправомірними дії працівників Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова щодо збирання, зберігання і поширення конфіденційної інформації про стан його здоров'я і особистого життя третім особам та щодо медичного втручання – взяття крові, без його на це згоди, всупереч його волі. Стягнути з відповідача 178383,00 грн. моральної шкоди та судові витрати.

Представник відповідача, в судовому засіданні, проти позову заперечив та пояснив, що з наслідками детального огляду позивача лікарем в присутності згаданих працівників Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова було встановлено діагноз – забій м'яких тканин правої гомілки. Відповідно до цього діагнозу позивачу було надано необхідну медичну допомогу: на травмовану ногу накладено фіксує пов'язку м'яким бинтом, надано усну пораду (рекомендації), скеровано для подальшого спостереження і, в разі необхідності, лікування в центральну районну поліклініку за місцем проживання, що підтверджується журналом реєстрації травмованих хворих по міському травматологічному пункті № 1, довідкою чергового лікаря міського травматологічного пункту № 1 від 25 грудня 2005 року та доповідними записками працівників Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова. Медичні підстави для дачі позивачу заспокійливих ліків були відсутні, оскільки ознак стресу чи шоку в позивача виявлено не було. Твердження позивача, що 25 грудня 2005 року він одержав «..лівобічний диспластичний коксартроз четвертого ступеня з болевим синдромом в стадії фіброзного анкілозу...», який не був виявлений та не лікувався спростовується тим, що коксартроз є хронічною хворобою суглобів, що розвивається впродовж тривалого часу, виникає внаслідок вродженого вивиху бедра, та є невиліковною на пізніх стадіях, що має місце у позивача. У зв'язку із забезпеченням Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова необхідними медикаментами і матеріальними засобами для надання невідкладної медичної допомоги, жоден з працівників, що чергували 25 грудня 2005 року, не вказував позивачу на необхідність придбання яких-небудь ліків чи інших медичних засобів, що підтверджується доповідними записками. За усною згодою позивача у нього було взято кров на етанол, результат якого був від'ємним. Твердження позивача, що 27 грудня 2005 року він звертався до чергового лікаря за наданням медичної інформації, зібраної щодо нього 25 грудня 2005 року, повністю спростовується доповідними записками чергових лікарів та графіками їх чергування. Як вбачається з матеріалів запити, адвокат ОСОБА_3 направив запит для збору конфіденційних відомостей, а не таємних, які за усними поясненнями позивача, були використані цим адвокатом, як докази у цивільній справі. Окрім цього, у листі від 19 жовтня 2006 року № 330 не розголошується результати аналізу на етанол, причини звернення за медичною допомогою, тривалість перебування на обстеженні. Лист Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова від 19 жовтня 2006 року № 330 було надано згідно з вимогами чинного законодавства про розголошення медичної (конфіденційної) інформації, що засвідчує правомірність дій Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова та відсутність її вини, спрямованої на завдання позивачу моральної шкоди. Крім того, розмір грошового відшкодування моральної шкоди, визначений позивачем у сумі 180000,00 тис. грн., є необґрунтований, а сертифікат ринкової вартості гудвілу громадської та професійної діяльності позивача у розмірі 185714,00 грн. станом на 31 січня 2007 року, виготовлений Львівською міською громадською організацією «Столиця світу», є недопустимим доказом у справі.

Заслухавши пояснення сторін, свідків ОСОБА_5, ОСОБА_6, ОСОБА_4, дослідивши матеріали справи № 2-1608/06 за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_7 про відшкодування матеріальної та моральної шкоди, дослідивши інші матеріали справи, суд вважає, що у задоволенні позову слід відмовити за безпідставністю позовних вимог.

Судом встановлено, що 25 грудня 2005 року позивач, внаслідок дорожньо транспортної пригоди, бригадою швидкої медичної допомоги, був доставлений у міський травматологічний пункт №1 Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова. /а.с. 88/

Згідно графіку чергувань лікарів міського травматологічного пункту №1 Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова на грудень 2005 року та графіку чергувань медичних сестер і санітарок міського травматологічного пункту №1 Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова на грудень 2005 року, 25 грудня 2005 року у міського травматологічного пункту №1 чергували лікар ОСОБА_5, операційна медична сестра ОСОБА_6 та медичний брат ОСОБА_8 /а.с. 91-92/

Як безспірно встановлено в судовому засіданні, черговим лікарем ОСОБА_5, після ретельного огляду позивача, було встановлено діагноз – забій м'яких тканин правої гомілки та відповідно до нього та ч. 1 ст. 35 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» була надана невідкладна первинна лікувально-профілактична допомога а саме: на травмовану ногу накладено фіксуєчу пов'язку м'яким бинтом, надано усні рекомендації, скеровано для подальшого спостереження та лікування в центральну районну поліклініку за місцем проживання, що стверджується журналом реєстрації травмованих хворих по міському травматологічному пункті №1, довідкою чергового лікаря міського травматологічного пункту №1 датованою 25 грудня 2005 року та доповідними записками чергово лікаря ОСОБА_5 та операційної медичної сестри ОСОБА_6 /а.с. 37, 53, 54, 89/

Суд вважає безпідставним покликання позивача на те, що йому не було надано необхідних ліків, для заспокоєння та виведення із шокowego стану, оскільки ознак стресу чи шоку в позивача виявлено не було, діагноз – шок, позивачу не встановлювався, що також підтверджується журналом реєстрації травмованих хворих по міському травматологічному пункті №1, довідкою чергового лікаря міського травматологічного пункту №1 датованою 25 грудня 2005 року, доповідними записками чергово лікаря ОСОБА_5 і операційної медичної сестри ОСОБА_6 та відсутністю інших медичних документів, які б підтверджували діагноз позивача – шок. /а.с. 37, 53, 54, 89/

Також не заслуговують на увагу покликання позивача на придбання ним ліків самостійно, оскільки в ході судового розгляду встановлено, що жоден з працівників п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова, що чергували 25 грудня 2005 року, не вказував позивачу на необхідність придбання медичних препаратів, що стверджується доповідними записками чергово лікаря ОСОБА_5 та операційної медичної сестри ОСОБА_6 /а.с. 53.54/ Крім того, позивач не надав суду жодних розрахункових документів про придбання ним тих чи інших ліків саме 25 грудня 2005 року.

Крім того, суд не бере до уваги твердження позивача про те, що його було змушено здати кров на етанол, без його згоди, оскільки відповідно до Інструкції про порядок направлення громадян для огляду на стан сп'яніння в заклади охорони здоров'я та проведення огляду з використанням технічних засобів затвердженої наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерством охорони здоров'я України, Міністерством юстиції України від 24 лютого 1995 року, наказу головного управління охорони здоров'я Львівської обласної державної адміністрації від 30 січня 2004 року «Про порядок огляду громадян на стан сп'яніння та експертизи тимчасової непрацездатності при травматичних ушкодженнях у стані алкогольного та наркотичного сп'яніння» та Інструкції про порядок забору, зберігання та здачі крові (сечі) для дослідження на вміст етанолу при травматичних ушкодженнях у стані алкогольного та наркотичного сп'яніння від 20 січня 2004 року, які діяли на час спірних правовідносин, забір крові на вміст етанолу проводиться у всіх потерпілих, які доставлені або звернулись в лікувальну установу з приводу отриманої травми та при відмові травмованого (хворого) від здачі крові (сечі) на етанол проводити освідчення на предмет наявності алкогольного сп'яніння за клінічними ознаками з відповідним записом результатів освідчення з історії хвороби.

Однак, як встановлено судом, у журналі реєстрації травмованих хворих по міському травматологічному пункті №1 немає жодних відміток про відмову позивача від здачі крові на етанол та констатовано, що кров на етанол відібрано. Окрім того, позивачем не надано суду жодних доказів з приводу того, що під час забору крові на етанол на нього чинився психологічний чи фізичний тиск з боку працівників міського травматологічного пункту №1. /а.с. 87-90/

Також позивач, в ході судового розгляду, не довів, що 27 грудня 2005 року він звертався до чергового лікаря міського травматологічного пункту №1 за наданням медичної інформації, зібраної щодо нього 25 грудня 2005 року та йому безпідставно було у цьому відмовлено, та не зміг вказати до кого саме з чергових лікарів він звертався, хоча в судовому засіданні, в якості свідків, двічі були допитані лікар ОСОБА_5, який чергував 25 грудня 2005 року та лікар ОСОБА_4, який чергував 27 грудня 2005 року.

Крім того позивач не надав суду підтверджуючих доказів того, що з приводу ненадання йому кваліфікованої медичної допомоги 25 грудня 2005 року та медичної інформації 27 грудня 2005 року він звертався в уповноважені органи з відповідними скаргами і такі скарги було прийнято та розглянуто.

Згідно виписки із медичної карти амбулаторного хворого ОСОБА_1 № 15355 виданої Львівським обласним госпіталем інвалідів 27 січня 2006 року зі слів самого позивача, у нього посилювались болі в лівому кульшовому суглобі саме внаслідок дорожньо-транспортної пригоди 25 грудня 2005 року та жодним чином позивач не зазначав, що стан його здоров'я погіршився внаслідок надання некваліфікованої медичної допомоги працівниками Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова. /а.с.36/

Безпідставними є твердження позивача про те, що 27 грудня 2005 року черговий лікар ОСОБА_4 надав довідку про стан його здоров'я, яка не була зареєстрована у журналі по видачі таких довідок та невідомо на чий запит вона надана, оскільки згідно журналом реєстрації травмованих хворих по міському травматологічному пункті №1 констатує довідка була видана особисто позивачу 25 грудня 2005 року. /а.с. 170/ А також, згідно довідки Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова від 1 лютого 2010 року, за документальними даними, в період 26 грудня 2005 – 11 жовтня 2006 року письмові запити щодо позивача, у встановленому законом порядку, не надходили.

Вказані обставини стверджуються також поясненнями свідка ОСОБА_5, який, в судовому засіданні ствердив, що оглянувши позивача 25 грудня 2010 року, який був доставлений після дорожньо-транспортної пригоди, він надав йому невідкладну медичну допомогу, а саме: на травмовану ногу накладено фіксує пов'язку м'яким бинтом, надав усні рекомендації та скерував для подальшого спостереження та лікування в центральну районну поліклініку за місцем проживання. Уся інформація належним чином відображена в журналі травмованих хворих. Шокового статусу у позивача виявлено не було. Кров на етанол позивач здав добровільно. Якщо травмований відмовляється від здачі крові на етанол то робиться відповідна відмітка в журналі травмованих хворих і травмований у цьому розписується. Також ніхто не направляв позивача для придбання ліків, оскільки медичний пункт належним чином забезпечений усіма необхідними медикаментами. Під час огляду жодних скарг від позивача не надходило. Крім того, позивачу не могло бути відмовлено у видачі констатуючої довідки, оскільки вона видається обов'язково, про що робиться відповідний запис у журналі травмованих хворих.

Свідок ОСОБА_6, в судовому засіданні пояснила, що позивача жодним чином не примушували здавати кров на етанол, це було зроблено з дозволу позивача. Також позивач був забезпечений усіма необхідними медичними препаратами.

Свідок ОСОБА_4 в судовому засіданні, пояснив, що 27 грудня 2005 року позивач до нього не звертався та він йому не відмовляв у видачі жодної довідки. Крім того, довідка може бути видана лише особисто травмованому чи хворому. Також перешкод у видачі констатуючої довідки бути не може, оскільки вона не є юридичним документом та не несе правових наслідків і не надає пільг.

Оцінюючи покази даних свідків, суд надає їм віри оскільки вони знаходяться у об'єктивному взаємозв'язку з іншими матеріалами справи, нічим не спростовані, доповнюються та уточнюються іншими доказами.

Що стосується вимог позивача про неправомірне збирання, зберігання і поширення конфіденційної інформації про стан його здоров'я і особистого життя третім особам то, згідно ст.ст. 39-1, 40 Закону України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», ст.ст. 28, 30, 46 Закону України «Про інформацію», п. 1, 2 рішення Конституційного суду України від 30 жовтня 1997 року інформація про стан здоров'я особи, факт її звернення за медичною допомогою, діагноз, відомості, одержані при її медичному обстеженні, належить до конфіденційної інформації, а не до таємної. Розголошення конфіденційної інформації (медичної інформації, лікарської таємниці) про особу без її попередньої згоди не допускається, крім випадків, передбачених законодавчими актами.

Відповідно до ч. 1 ст. 6 Закону України «Про адвокатуру» передбачено, що при здійсненні професійної діяльності адвокат має право збирати відомості про факти, які можуть бути використані, як докази в цивільних, господарських, кримінальних справах і справах про адміністративні правопорушення, за винятком тих, таємниця яких охороняється законом. Органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування, керівникам підприємств, установ і організацій сприяти реалізації права адвокатів збирати відомості про факти, які можуть бути використані як докази в цивільних, господарських, кримінальних справах і справах про адміністративні правопорушення, надавати безоплатно відповідні відомості та копії документів за запитом адвокатів та адвокатських об'єднань у справах, що перебувають у їх провадженні.

Лист Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова від 19 жовтня 2006 року № 330 було надано ОСОБА_3, як адвокату, на його адвокатський запит від 12 жовтня 2006 року. З даного запиту

вбачається, що адвокат ОСОБА_3 направив запит для збору конфіденційних відомостей, а не таємних та використання її, як доказу у справі № 2-1608/06, що перебувала в провадженні Залізничного районного суду м. Львова, в інтересах відповідача ОСОБА_7 /а.с. 7, 17, 18, 19, 20/

Окрім цього, у листі Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова від 19 жовтня 2006 року № 330 не розголошується результати аналізу на етанол, причини звернення за медичною допомогою чи тривалість перебування на обстеженні та не розголошується конфіденційна інформація про позивача не уповноваженим особам.

Як вбачається з матеріалів справи № 2-1608/06 за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_7 про відшкодування матеріальної та моральної шкоди, лист Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова від 19 жовтня 2006 року № 330 взятий судом до уваги, як допустимий доказ, відповідно до ст. 59 ЦПК України /справа № 2-1608/06, а.с. 108/. Рішення у даній справі є чинним та набрало законної сили.

Також жодними контролюючим чи правоохоронним органом не було встановлено фактів неправомірного розголошення Комунальної п'ятою міською клінічною поліклінікою міста Львова конфіденційної інформації щодо позивача адвокату ОСОБА_3, що також підтверджується неподанням позивачем відповідних актів перевірок чи правових рішень.

Одже, твердження позивача про неправомірність розголошення Комунальною п'ятою міською клінічною поліклінікою міста Львова у листі від 19 жовтня 2006 року № 330 конфіденційної інформації щодо позивача є безпідставними.

Що стосується завдання позивачу моральної шкоди, неправомірними, на його думку, діями відповідача, то в ході судового розгляду не встановлено наявності такої шкоди, протиправності діяння відповідача, який, на думку позивача, її заподіяв, а також наявності причинного зв'язку між нанесенням моральної шкоди та діями відповідача і вину останнього в її заподіянні. Крім того, позивачем не доведено, чим підтверджується факт заподіяння йому моральних страждань та порушення нормальних життєвих зв'язків через неможливість продовження активного способу життя і за яких обставин чи якими саме діями відповідача вони заподіяні, оскільки в судовому засіданні не встановлено протиправності діянь відповідача, якими могла бути завдана позивачу моральна шкода.

Не заслуговують на увагу покликання позивача на те, що внаслідок дій відповідача він не отримує повноцінного лікування у медичних закладах, так, як втратив довіру до лікарів, оскільки вони спростовуються матеріалами Пустомитівської центральної районної лікарні, які засвідчують неодноразове звернення позивача в даний лікувальний заклад після 25 грудня 2005 року. /а.с. 61-74, 77-85/

З огляду на наведене суд вважає, що, в судовому засіданні, у відповідності до вимог ст. 60 ч.3 ЦПК України, позивачем не подано належних та допустимих доказів і судом не здобуто таких доказів на підтвердження фактів вчинення відносно нього неправомірних дій з боку відповідача та доказів того, що відповідачем порушено вимоги закону, щодо надання кваліфікованої медичної допомоги, та незаконного розповсюдження конфіденційної інформації щодо позивача.

Дані обставини справи стверджуються також іншими матеріалами справи, які не викликають сумніву у їх об'єктивності.

Таким чином, оцінюючи докази у їх сукупності, суд приходять до висновку, що позовні вимоги не знайшли свого ствердження в судовому засіданні, позивачем не представлено, а судом не здобуто жодних переконливих доказів у їх підтвердження, а тому у задоволенні позову слід відмовити за безпідставністю позовних вимог.

Керуючись ст.ст. 10, 60, 208, 209, 212-216, 218 ЦПК України, ст.ст. 23, 286, 302, 1167 ЦК України, Законом України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 року із наступними змінами, Законом України «Про адвокатуру» від 19 грудня 1992 року із наступними змінами, Законом України « Основи законодавства України про охорону здоров'я » від 19 листопада 1992 року із наступними змінами, Постановою пленуму Верховного Суду України від 31 березня 1995 року № 4 «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» з наступними змінами, Рішенням Конституційного Суду України « У справі щодо офіційного тлумачення статей 3, 23, 31, 47, 48 Закону України «Про інформацію» та статті 12 Закону України «Про прокуратуру» (справа К.Г.Устименка) від 30 жовтня 1997 року, -

В И Р І Ш И В :

у задоволенні позову ОСОБА_1 до Комунальної п'ятої міської клінічної поліклініки міста Львова про визнання дій неправомірними та відшкодування моральної шкоди відмовити за безпідставністю позовних вимог.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом десяти днів з дня його проголошення. Особи, які брали участь у справі, але не були присутні у судовому засіданні під час проголошення судового рішення, можуть подати апеляційну скаргу протягом десяти днів з дня отримання копії цього рішення.

Суддя: Ліуш А.І.